

There are no translations available.

Берегині роду нашого
(вірші українських поетів про жінок)

Білоус Р.
Люби мене кохана

Люби мене кохана, не переставай
Любов свою до мене проявляти,
До серця твого дверей не зачиняй,
Хоч як би не доводилось страждати.

Люби мене всім серцем і еством своїм,
Не дозволяй нізащо вогнику загаснуть!
Нехай твоя любов буде за приклад всім
І надиха мене на все прекрасне.

Кохай мене і вдень, і уночі,
В час пристрасті палкої, і в години болю;
Плекай любов і взимку, й на весні, -
Бо ж нащо нам міняти нашу долю!

Кохана вір, і все пройде, -
Як неприємний сон минеться,
І вітер хмари чорні рознесе,
І знову сонце нам всміхнеться.

* * *

Геращенко В.
До тебе в серці десь на самім дні

До тебе в серці десь на самім дні
Тепла краплина - іскра серед ночі.
Вже не приходиш, як тоді, вві сні.
Хоча б вві сні побачитись так хочу!

А пам'ятаю, як було колись
Тобою серце сповнене по вінця.
В любові один одному клялись,
Та клятва та не варта і червінця.

Спадає втома на моє чоло,
Літа вже скроні білим снігом вкрили.
Для тебе я беріг своє тепло,
Для іншої його вже не лишилось.

* * *

**Геращенко В.
Не розхлюпуй свою честь**

Не розхлюпуй свою честь
В молодецькі роки.
Незалежно - тут чи десь, -
Стримуй хибні кроки.
Не розтринькуй почуттів -
Це твоя криниця.
Тих багато, хто б хотів
В ній «води напиться».
Наливайся, ніби плід,
Життедайним соком.
Кому слід, кому не слід -
Не підморгуй оком.
Бережи своє тепло
І принадну силу.
Залицяльникам на зло
Відкоша дай сміло.
Не розпліскуй те, що є, -
Найсвятіше в світі -
Чисте серденько своє
У веснянім цвіті.
Бережи, не заплямуй
Честь свою і совість.
Гідно, впевнено прямуй -
Май дівочу гордість.

* * *

**Геращенко В.
Чисто прибрано, дім - світлиця**

Чисто прибрано, дім - світлиця:

Спокій, затишок тут.
Цю споконвіків традицію
Берегині бережуть.
І не може бути інакшого,
Хто б там що не говорив.
Берегині роду нашого -
Благородності порив.
І робити по-інакшому -
Це не в їхніх почуттях.
Берегині роду нашого
Бережуть в житті життя.
Берегти їх нам, леліяти,
Дорожити над усе.
Добре, щедре, світле сіяти -
Доброта добро несе.

* * *

**Глібов Л.
Незнакомка**

Незнакомку мою вистрелив я тільки раз -
И в шумящей толпе след простыл,
Но чарующий взгляд ее пламенных глаз
В твердой памяти я сохранил.

Пара черных очей в сонме глаз молодых
Отличалась резко, - и мне
Показались они бойче, лучше других
На печальной моей стороне.

И готов я сказать, что едва ли другой
Может эти глаза оценить,
И едва ли другой в той душе молодой
Может чудное чувство открыть.

Незнакомку мою встретил я только раз -
И отважно умчу за собой
Выразительный взгляд ее пламенных глаз
В даль туманную, в город чужой.

* * *

Глібов Л.
Сонет

Проснется ли печальный день, -
Она весь день, как призрак, бродит;
Наступит ли ночная тень, -
Она всю ночь очей не сводит.

Она глядит безмолвно в даль
Необозримую, седую;
И неотвязная печаль
Тревожит душу молодую.

Бежит ли тройка среди долины,
Раздастся ль топот лошадиный, -
Все, все тревожит чуткий слух.

Глядит она, полна тревоги,
И мнится ей, что вдоль дороги
Летит на тройке милый друг...

* * *

Гребінка Є.

Очи чёрные

Очи чёрные, очи страстные
Очи жгучие и прекрасные
Как люблю я вас, как боюсь я вас
Знать, увидел вас я в недобрый час

Ох, недаром вы глубины темней!
Вижу траур в вас по душе моей,
Вижу пламя в вас я победное:
Сожжено на нём сердце бедное.

Но не грустен я, не печален я,
Утешительна мне судьба моя:
Всё, что лучшего в жизни Бог дал нам,
В жертву отдал я огненным глазам!

* * *

Луків М. Коли ти їхала до мене

Коли ти їхала до мене,
Коли до тебе я спішив,
І шум гаїв, і шелест нив -
Усе було благословенне.

Коли мене ти залишала,
Коли в дорогу я рушав, -
У круговерті днів і справ
Душа терзалась і страждала.

Життя здавалося тоді
Не вартим праці і старання.
Але надходив час вертання,
І я знаходив у тобі

Усе, чого не зміг знайти,
Сходивши всі шляхи й світи.

* * *

**Рильський М.
Афродіта Мілоська**

Ти - матері Сікстинської сестра,
Земною, не надхмарною красою
Ти світиш нам. Падуть перед тобою
Віки й народи. Далечінь стара.

У пам'яті нащадків не вмира,
Новою розцвітаючи весною.
Ти провідниця в праці й серед бою,
Натхненниця і пензля і пера.

Ти бачила, як на простенькій лаві,
Забувши рани скорбні і криваві,
Перед тобою Гейне сльози лив.

Тобі одній утішити вдалося
Успенського, що перший зрозумів
«Мужицькі завитки» твого волосся.

* * *

Рильський М. □
Есмеральда

Шаліє вихор полум'я і змори:
Коза, та бубон, та циганський стрій.
П'єр Гренгуар, високий і худий,
Уже забув містерії та хори.

Реве юрба, мов різнобарвний рій:
Пани, старці, войовники, актори.
Так всі річки у повновладне море
Вливаються, як многохвостий змії.

Дівочий стан приваблює і надить
Перед собором, де ряди химер

Зібралися холодну раду радить.
Він на коні, прекрасний Шатопер!
Але вгорі, в стрілчастій амбразурі,
Палають очі горді і похмурі .

* * *

Рильський М.
Моя царівна

Тобі одній, уявлена царівно,
Тобі одній дзвенять мої пісні;
Тобі одній в моєму храмі дивно
Пливуть молитви і горять огні.

Моє життя веде мене нерівно -
То на вершини, то в яри страшні, -
Та скрізь душа співає переливно
Про очі безтілесні і ясні.

У городі, де грають струни п'яні,
Де вічний шум, де вічна суєта,
Несу в душі слова твої незнані.

І серед поля, на яснім світанні,
Коли ще сном охоплені жита, -
Душа тебе, тебе одну віта.

* * *

Симоненко В.
Вона прийшла

Вона прийшла непрохана й неждана,
І я її зустріти не зумів.
Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти...
Прийшла любов непрохана й неждана
Ну як мені за нею не піти?

* * *

**Симоненко В.
Закохана**

Ось на тому й ущухла злива,
Розійшлися з під'їзду всі.
Ти брела по струмках, щаслива
В загадковій своїй красі.

Били блискавки ще тривогу,
Розтинаючи небосхил, -
І веселка тобі під ноги
Опустилась, чудна, без сил.

Довго вітер уперто віяв,
Але чомусь і він тепер,
зазирнувши тобі під вії
У волоссі твоєму вмер.

Через вулиці нахололі
Повз очей зачарований хміль
Йшла ти в сонячнім ореолі
Невідомо куди й звідкіль.

Йшла, та й годі. Може, з роботи,
В магазини чи на базар.
Дріботіли маленькі боти
Об розчулений тротуар.

Не дивилася ні на кого,
Йшла й не чула, напевне, ніг.
Але щастя твоє ще довго
Голубіло з очей у всіх.

* * *

Симоненко В.
Може, ти зі мною надто строга

Може, ти зі мною надто строга,
Та й чого б ти ніжною була?
Але ти в життя моє убоге
Зіркою яскравою ввійшла.

І нехай проміння те не гріє,
Що послала зірка здалека,
Та до неї лине й лине мрія,
Ніби світло, тиха і легка.

І не треба долі дорікати,
Всіх не може обігрить вона:
Нас до тебе горнеться багато,
Але ж ти одна.

* * *

**Симоненко В.
Нареченій**

По Шляху Чумацькому у росах
Буде вічність мчати коні,
Я ж губамі у розкішних косах
Позбираю зоряні вогні.

Де світи стискаються у шалі
І сміється злісно маніяк,
Я свої повідаю печалі
Тій, що жду і не дождусь ніяк.

* * *

**Симоненко В.
Ти стояла під стендом, зіпершись на руку**

Ти стояла під стендом, зіпершись на руку,
М'яла ні в чому не винну хустку
І говорила розгублено й повільно,
Ніби не вірила в свою правоту.
Лише час від часу енергійно підводила
голову,
Благально дивилася на своїх подруг,
На знак протесту махала рукою
І прикушувала пухлу, націловану губу.
Потім різко підійшла до мене,
Підкреслено вільно взяла за руку
І сказала навмисне: «Ходім, сеньйоре,
Я не соромлюся бути твоїм васалом,
Хоч саме цим і допікають мені...»
Я дививсь на твої розпашілі щоки,
І милі ямочки здавались мені безоднею,

З якої я вже ніколи не виберусь.
І я розумів, що ти - сеньйора,
А я, навпаки, - васал.

* * *

Сосюра В. Так ніхто не кохав

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі
І земля убирається зрання..

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

В'яне серце моє од щасливих очей,
що горять в тумані наді мною...
Розливається кров і по жилах тече,
ніби пахне вона лободою...

Гей, ви, зорі ясні!.. Тихий місяцю мій!..
Де ви бачили більше кохання?..
Я для неї зірву Оріон золотий,
я - поет робітничої рані...

Так ніхто не кохав. Через тисячі літ
лиш приходить подібне кохання.
В день такий розцвітає весна на землі

І земля убирається зрання..

Дише тихо і легко в синяву вона,
простягає до зір свої руки...
В день такий на землі розцвітає весна
і тремтить од солодкої муки...

* * *

Татчин С.
Я заберу тебе

Я заберу тебе з собою
У далечінь,
Де ми врятуємось любов'ю
Від зла вночі,
Де я вкладу в твої долоні
Прозорі сни,
Що зачекались нас в полоні
У даліни.

Я заберу тебе у спокій
Ще при житті,
Де найщасливіші із років -
Немолоді,
Де добрі люди - надто щирі,
А люди злі
Живуть із добрими у мирі
На тій землі.

Я заберу тебе у повінь
Відвертих слів,
Під пильним поглядом любові -
Поверх голів,

У неосмислене шептання -
Крізь тихий сміх,
Де ми полюбимось востаннє
За нас усіх.

Я заберу тебе у ранок,
В свою зорю,
Де ми підпалим наші рани,
І я згорю.
А ти розвієш на світанні
Мої слова,
Й вони полинуть, птахи ранні,
А ти - жива...

* * *

Франко І.
Жіноче серце! Чи ти лід студений

Жіноче серце! Чи ти лід студений,
Чи запашний, чудовий цвіт весни?
Чи світло місяця? Огонь страшений,
Що нищить все! Чи ти як тихі сни,

Невинності? Чи як той стяг військовий,
Що до побідки кличе? Чи терни,
Чи рожі плодиш? Ангел ти надземний
Чи демон лютий з пекла глибини?

Чим б'єшся ти? Яка твоя любов?
В що віриш? Чим живеш? Чого бажаєш?
В чім змінне ти, а в чім постійне? Мов!

Ти океан: маниш і потопляєш,
Ти рай - добутий за ціну оков.

Ти літо: грієш враз і громом убиваєш.

* * *

Франко І.

За що, красавице, я так тебе люблю

За що, красавице, я так тебе люблю,
Що серце тріпавсь в грудях несамовито,
Коли проходиш ти повз мене гордовито?
За що я тужу так, і мучусь, і терплю?

Чи за той гордий хід, за ту красу твою,
За те таємне щось, що тліє полускрито
В очах твоїх і шепче: «Тут сповито
Живую душу в пелену тісну?»

Часом причується, що та душа живая
Квилить, пручається,- тоді глибокий сум
Без твого відома лице твоє вкриває.

Тоді б я душу дав за тебе. Та в ту ж мить
З очей твоїх мигне злий наміх, гордість, глум,
І відвертаюсь я, і біль в душі щемить.

* * *

Франко І. □ □ □

Моїй дружині

Спасибі тобі, моє сонечко,
За промінчик твій - щире словечко!
Як промінчика не здобуть притьмом,
Слова щирого не купить сріблом.
В сльоту зимнюю, в днину млистую
Я дорогою йду тернистою;
Кого я любив, ті забулися,
А з ким я дружив - відвернулися.
Відвернулися та й цураються,
З труду мого посміхаються,
В порох топчуть те, що мені святе, -
А недоля й тьма все росте й росте.
Важко дерево з корнем вирвати,
Друга давнього з серця вигнати.
Важко в пільмі йти, ще й грязюкою,
Де брехня сичить вкруг гадюкою.
Та як радісно серед трудного
Шляху темного і безлюдного
Вгледіть - світиться десь оконечко!..
Так у горі нам - щире словечко.
То ж за дар малий, а безцінний твій,
Що, мов цвіт, скрасив шлях осінній мій,
За той усміх твій не вдослід журбі
Спасибі тобі! Спасибі тобі!

* * *

Франко І.
Моїй не моїй

Поклін тобі, моя зів'яла квітко,
Моя розкішна, невідступна мріє,
Останній се поклін!
Хоч у життю стрічав тебе я рідко,
Та все ж мені той спогад серце гріє,
Хоч як болючий він.

Тим, що мене ти к собі не пустила,

В моїх ти грудях зглушила і вгасила
Любовний дикий шал,
Тим ти в душі, сумній і самотній,
Навік вписала ясний і високий
Жіночий ідеал.

І нині, хоч нас ділять доли й гори,
Коли на душу ляжуть злії змори,
Тебе шука душа,
І до твоєї груді припадає,
У стіп твоїх весь свій тягар скидає,
І голос твій весь плач її втиша.

А як коли у сні тебе побачу,
То, бачиться, всю злість і гіркість трачу
І викидаю, мов гадюк тих звій;
Весь день мов щось святе в душі лелію,
Хоч не любов, не віру, не надію,
А чистий, ясний образ твій.

* * *

Франко І.
Твої очі, як те море

Твої очі, як те море
Супокійне, світляне;
Серця мого давнє горе,
Мов пилінка, в них тоне.

Твої очі, мов криниця
Чиста на перловім дні,
А надія, мов зірниця,
З них проблискує мені.

* * *

а

Джерела:

- 1.
- 1.
- 1.
1. Гребінка Є., Глібов Л. Твори. - Донецьк : Донбас, 1986. - С. 67.
2. Симоненко В. Ти знаєш, що ти - людина. - К. : Наукова думка, 2001. - 296 с.
3. Сосюра В.М. Твори: В 4-х т. Т. 1. - К. : Дніпро, 1986. - С. 90.
4. <http://www.poeziya-ukrainy.com.ua>

л

л

л

л

л

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)